

บทที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมของโรสเกนิหญิงและชาย

จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมของโรสเกนิหญิงและชาย พบว่าโรสเกนิหญิงมีอายุเฉลี่ย 24.5 ปี มากกว่าโรสเกนิชาย ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 22.4 ปี จะเห็นอายุของโรสเกนิหญิงและชายอยู่ในช่วงวัยหนุ่มสาว วัยทำงาน ซึ่งควรทำงานด้านอื่น ที่ช่วยพัฒนาประเทศชาติมากกว่าทำงานขายบริการทางเพศซึ่งเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมายและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

ก่อนประกอบอาชีพบริการทางเพศ โรสเกนิหญิงส่วนใหญ่ อาศัยอยู่ในจังหวัดทางภาคเหนือซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ รอกาส พูลพิพัฒน์ (2534) ซึ่งศึกษาเชิงพรรณนาในโรสเกนิหญิงอำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 80 คน พบว่าโรสเกนิหญิงมีภูมิลำเนาเดิมมาจากภาคเหนือเป็นส่วนใหญ่ แต่โรสเกนิชายก่อนอาชีพบริการทางเพศ จะอาศัยอยู่ในจังหวัดทางภาคใต้

โรสเกนิหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 73.3 จบการศึกษาระดับประถมศึกษา หรือต่ำกว่าสอดคล้องกับการศึกษาของปราชญ์ บุญวงศ์วิโรจน์ และคณะ (2532) ซึ่งศึกษาเชิงพรรณนาในโรสเกนิหญิง จังหวัดอุดรธานี 200 คน ส่วนโรสเกนิชายส่วนใหญ่ร้อยละ 66.1 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่า

โรสเกนิหญิงส่วนมากมีสถานภาพสมรสสด ผู้ที่มีหรือเคยมีคู่สมรสจะมีบุตร 1 คน ร้อยละ 22.5 ส่วนโรสเกนิชายส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นโสด มีบุตรแล้วร้อยละ 4.3 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วีระสิทธิ์ สิทธิไตรย์และคณะ (2535) ซึ่งสำรวจชายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีเพศสัมพันธ์กับชายด้วยกัน พบว่าโรสเกนิชายมีสถานภาพโสดร้อยละ 95.5

ระยะเวลาทำงานอาชีพขายบริการทางเพศ โรสเกนิหญิงส่วนใหญ่ร้อยละ 66.7 ทำงานมานานกว่า 6 เดือน แต่โรสเกนิชายร้อยละ 59.7 ทำงานมานานไม่เกิน 6 เดือนซึ่งการที่โรสเกนิหญิงทำงานอาชีพบริการทางเพศ นานกว่า อาจเนื่องจากโรสเกนิหญิงมีระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า

มีโรคทางานทหายากกว่าและรายได้น้อยกว่าอาชีพขายบริการทางเพศ ซึ่งมีรายได้สูง เฉลี่ย 9,546.4 บาทต่อเดือน การทำงานในสถานบริการทางเพศปัจจุบันส่วนมากโสเภณีหญิงและชายทำงานมาไม่เกิน 6 เดือน

2. ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของโสเภณีหญิงและชาย

จากการแบ่งระดับคะแนนพบว่า โสเภณีหญิงและชายมีความรู้เรื่องโรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลางและสูง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ภาวดี นวเกล้า และคณะ (2534) ซึ่งศึกษาเชิงพรรณนาในโสเภณีหญิง จังหวัดระยองจำนวน 633 คน พบว่าโสเภณีหญิงมีความรู้อยู่ในเกณฑ์ดีและโสเภณีหญิงและชายมีความรู้ไม่ถูกต้องมากในเรื่องต่อไปนี้

ความรู้เรื่องอาการแสดงของผู้ติดเชื้อ HIV กลุ่มโสเภณีหญิงและชายส่วนมากจะเข้าใจผิดว่าผู้ติดเชื้อ HIV ระยะเริ่มแรกจะมีอาการไข้เรื้อรัง น้ำหนักลด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงสำรวจในโสเภณีหญิงจังหวัดเชียงราย จำนวน 218 รายของมัลลิกา ตั้งเจริญ และคณะ (2534) พบว่าโสเภณีหญิงส่วนใหญ่ไม่ทราบอาการของโรคเอดส์ ซึ่งอาจทำให้โสเภณีไม่มีการป้องกันตัวที่ดีพอ เนื่องจากความเข้าใจผิดว่า ผู้เป็นเอดส์ต้องมีอาการ ทำให้รับและแพร่เชื้อ HIV ไปสู่ผู้อื่นได้ ดังนั้นเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ควรจะปรับปรุงเนื้อหาของการให้สุขศึกษา แก่กลุ่มเป้าหมายให้ถูกต้องและครอบคลุมยิ่งขึ้น

ความรู้เรื่อง การแพร่เชื้อโรคเอดส์โดยยุง โสเภณีหญิงและชายเกือบครึ่งเข้าใจว่า ยุงสามารถนำเชื้อเอดส์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ภาวดี นวเกล้า และคณะ (2534) ที่พบว่าโสเภณีส่วนใหญ่เข้าใจผิดว่า ยุงสามารถนำเชื้อเอดส์ได้ ซึ่งความรู้ที่ผิด ๆ นี้ อาจทำให้โสเภณี ไม่ยอมมาใช้ถุงยางอนามัย เพราะคิดว่าการติดโรคจากยุงมีโรคลง่าย และมากกว่าการติดโรคจากเพศสัมพันธ์

ความรู้ เรื่องการแพร่กระจายของผู้ติดเชื้อ HIV โสเภณีหญิงและชายยังมีความเข้าใจผิดว่าปัจจุบันมีผู้ติดเชื้อ HIV เฉพาะในเมืองใหญ่ๆของประเทศเท่านั้น อาจทำให้มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรค โดยเฉพาะพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย โดยคิดว่าไม่จำเป็นต้องใช้เนื่องจากไม่มีผู้ติดเชื้อ

ความรู้เรื่อง การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก และทางทวารหนัก สามารถป้องกันโรคเอดส์ได้ โสเภณีหญิงและชายบางคนยังเข้าใจผิดคิดว่า การมีเพศสัมพันธ์ทางปากและทวารหนัก

ป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีได้ จึงมักไม่มีการป้องกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์ทางปากและทางทวารหนักกับ
 ลูกค้า ซึ่งอาจเป็นผลให้การติดเชื้อ HIV สูงขึ้น

ความรู้เรื่องการขายยาเชื่อ กิน ฉีด ทา ก่อนหลังร่วมเพศ สามารถป้องกันการ
 ติดเชื้อ HIV ได้ ทำให้ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ จึงมีโรคการรับเชื้อและแพร่เชื้อไป
 ผู้ผู้อื่นได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นพฤติกรรมการขายยาอย่างฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น มีผลทำให้
 เกิดการติดยาของเชื้อโรคต่างๆ

3. ทักษะติดต่อโรคเอดส์ของโสเภณีหญิงและชาย

จากการแบ่งระดับคะแนนพบว่า โสเภณีหญิงและชายส่วนมากมีทัศนคติอยู่ในระดับ
 ปานกลางและระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภาวดี นวเกล้า และคณะ (2534)
 ที่พบว่า โสเภณีหญิงส่วนมากมีทัศนคติในระดับปานกลาง ทักษะติดต่อโรคเอดส์ของโสเภณีหญิงและชายที่สมควร
 แก่ใจคือ ความคิดเห็นว่า ถ้าใช้ถุงยางอนามัย ลูกค้าจะคิดว่าผู้ใช้ติดเชื้อ HIV ซึ่งจะส่งผลต่อ
 พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ทำให้อัตราการใช้ถุงยางอนามัยไม่ถึงร้อยละ 100.0 ซึ่งเสี่ยงต่อ
 การติดเชื้อ HIV ทักษะติดกลัวการติดโรคจากเพื่อน แสดงให้เห็นว่าโสเภณีขาดความรู้เรื่องการ
 ติดต่อของโรค การป้องกันโรค นอกจากนี้เป็นการแสดงว่ารังเกียจผู้ติดเชื้อ HIV หน่วยงานที่
 เกี่ยวข้องควรให้ความรู้ในส่วนที่ขาดและให้ความรู้เกี่ยวกับ การอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อ HIV ปลุกฝัง
 ให้เกิดทัศนคติเห็นใจไม่รังเกียจผู้ติดเชื้อ HIV

4. พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อโรคเอดส์ของโสเภณีหญิงและชาย

ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ พบว่าโสเภณีหญิงมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า เฉลี่ย 6.7
 ครั้งต่อสัปดาห์ ส่วนโสเภณีชายมีเพศสัมพันธ์เฉลี่ย 2.8 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งสอดคล้องกับรายได้
 ของโสเภณีหญิงและชายในการศึกษาคั้งนี้ ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์ อาจจะน้อยเมื่อเทียบ
 กับการศึกษาของคนอื่น สาเหตุเนื่องจากการศึกษาคั้งนี้ ศึกษาในโสเภณีทั้งแอบแฝงและโดยตรง
 และส่วนมากเป็นโสเภณีแอบแฝงและประกอบกับการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานทั้งของภาค
 รัฐ และเอกชน ให้ประชาชนได้ตระหนักถึงอันตรายของการมีพฤติกรรมสาส์อนทางเพศ

การดื่มเหล้า เบียร์ ก่อนมีเพศสัมพันธ์ โสเภณีหญิงมี พฤติกรรมการดื่มเหล้า เบียร์

ก่อนมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 52.2 น้อยกว่าโสเภณีชาย ซึ่งมีการตีแม่เหล็ก เบียร์ก่อนมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 83.5 สาเหตุเนื่องจากลักษณะการทำงานของโสเภณีชายในการศึกษาครั้งนี้ทำงานอยู่ตามบาร์ เบียร์เกือบทั้งหมด อย่างไรก็ตามการมีพฤติกรรมเช่นนั้น อาจมีผลต่อการใช้ถุงยางอนามัยเนื่องจากมีโรคทางเพศสัมพันธ์ซึ่งไม่มีอาการเมื่อมีเพศสัมพันธ์ได้

การใช้ถุงยางอนามัยกับลูกค้า จากการศึกษาพบว่าโสเภณีหญิง มีอัตราการการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 88.3 และโสเภณีชายมีอัตราการการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 75.5 ซึ่งเป็นอัตราที่สูงกว่าการศึกษาของคนอื่น อาจเนื่องจากการติดตาม ให้ความรู้ สนับสนุนถุงยางอนามัย แก่สถานบริการทางเพศของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ แต่อย่างไรก็ตามจะป้องกันการติดเชื้อ HIV ได้ ควรจะดำเนินการให้มีการใช้ถุงยางอนามัย 100 % ให้ได้เหตุผลของผู้ไม่ใช้ถุงยางอนามัย เนื่องจากลูกค้าไม่ยอมใช้ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจโสเภณีหญิง จังหวัดลพบุรี ของอารมณี อนันตสิงห์ (2535) และผลการศึกษาเชิงทดลองของวิทยา คุณานุกรกุล (2532) ในโสเภณีหญิงเมืองพัทยา 323 คน พบว่าเหตุผลของการไม่ใช้ถุงยางเนื่องจากลูกค้าปฏิเสธไม่ยอมใช้

โสเภณีหญิงมีการใช้ถุงยางอนามัยกับสามี และคู่ขา ทุกครั้งร้อยละ 43.5 โสเภณีชายใช้ถุงยางอนามัยกับภรรยา คู่ขาทุกครั้งร้อยละ 40.0 ดังนั้นถ้าโสเภณีติดเชื้อ HIV ก็สามารถแพร่เชื้อไปสู่สามี/ภรรยา หรือคู่ขาได้ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องควรให้ความรู้ สนับสนุน ให้มีการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่ขาด้วย

ปัญหาของการใช้ถุงยางอนามัย พบว่าปัญหาถุงยางฉีกขาดในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ พบมากที่สุด ดังนั้นแม้ว่าโสเภณีหญิงและชายจะมีความรู้ ความเข้าใจ และมีความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยมากเพียงใดก็ตามแต่อาจติดเชื้อ HIV ได้เนื่องจากการฉีกขาดของถุงยางอนามัย ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความรู้เพื่อให้โสเภณีสามารถเลือกใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ควรสนใจและกวดขันเกี่ยวกับคุณภาพของถุงยางอนามัยด้วย

พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ทางปาก โสเภณีชายส่วนใหญ่ ร้อยละ 80.6 เคยมีเพศสัมพันธ์ทางปาก ขณะที่โสเภณีหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ทางปากเพียงร้อยละ 31.6 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเชิงพรรณนากลุ่มชายและหญิงบริการของ เทพพนม เมืองแมน (2533) และการศึกษาของ วีรสิทธิ์ สิทธิไตรย์ และคณะ (2531) ที่พบว่าโสเภณีชายมากกว่า 70% เคยมีเพศสัมพันธ์ทางปาก โสเภณีหญิงและชายมีพฤติกรรมเช่นนี้กับลูกค้า และทั้งสองกลุ่มจะมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง เพียง 1 ใน 3 และสอดคล้องกับความเข้าใจคิดว่า การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก

สามารถป้องกันการติดเชื้อ HIV ได้ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรรักษาความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องนี้ แก่กลุ่มโสเภณี เพื่อป้องกันการติดเชื้อ HIV เพิ่มมากขึ้น

พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก โสเภณีชายส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักร้อยละ 74.8 สอดคล้องกับการศึกษาของ เทพพนม เมืองแมน (2533) ซึ่งพบว่า โสเภณีชายมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักเพียงร้อยละ 70.4 โสเภณีหญิงมีพฤติกรรมดังกล่าวน้อยมาก อย่างไรก็ตามอัตราการติดเชื้อของโสเภณีชายเพียงร้อยละ 74.0 ซึ่งอาจจะสูงกว่าการศึกษาของคนอื่น แต่การศึกษานี้ทำในช่วงหลัง ซึ่งมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ รมรงค์การใช้ถุงยางอนามัยอย่างกว้างขวาง และมีเป้าหมายให้มีการใช้ถุงยางอนามัยให้ถึง 100 % เนื่องจากมีผู้ติดเชื้อ HIV เพิ่มสูงขึ้น จึงเป็นสถิติที่น่าเป็นห่วงเพราะผู้ที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV มากขึ้น

โสเภณีหญิงจะมี พฤติกรรมดูแลสุขภาพตัวเอง ทั้งด้านการตรวจสุขภาพการตรวจเลือดสูงกว่าโสเภณีชาย ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะนิสัยของการดูแลสุขภาพที่พบว่าเพศหญิง จะมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพมากกว่าเพศชาย

ในรอบ 6 เดือน โสเภณีหญิงและชาย 1 ใน 3 เคยป่วยเป็นกามโรค และมีบางรายมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าที่มาเที่ยว แม้ว่าอัตราป่วยเป็นกามโรคจะต่ำ แต่จริง ๆ แล้วไม่ควรจะมีผู้ป่วยเลย เพราะเมื่อมีโอกาสติดเชื้อกามโรค ก็ย่อมมีโอกาสติดเชื้อ HIV ได้เช่นเดียวกัน

โสเภณีชายมากกว่ากึ่งหนึ่งให้บริการทางเพศแก่ลูกค้าที่มาเที่ยวทั้งเพศชายและเพศหญิง ลูกค้าจะมีทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ลักษณะการมีเพศสัมพันธ์จะมีทั้งทางปาก ทางทวารหนัก และทางอวัยวะเพศ ดังนั้นถ้าโสเภณีชายติดเชื้อ HIV แล้วไม่ใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์หรือเกิดปัญหาถุงยางฉีกขาด ขณะมีเพศสัมพันธ์ จึงมีโอกาสจะได้รับเชื้อและแพร่เชื้อไปสู่ผู้อื่นได้มากขึ้น

5. ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั่วไปทางด้านประชากร เศรษฐกิจและสังคมกับความรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อโรคเอดส์ของโสเภณีหญิงและชาย

ระดับการศึกษาของโสเภณีหญิง มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ สอดคล้องกับการศึกษาของวิทยา คุณานุกรกุล และคณะ (2532) และสอดคล้องกับการศึกษาของกิติ พุฒิกานนท์ และคณะ (2533) ซึ่งศึกษาเชิงพรรณนาในโสเภณีหญิงจังหวัดลพบุรี 242 คน พบว่าโสเภณีหญิง

ผู้มีการศึกษาดีว่า มีโอกาสได้รับข่าวสารความรู้ดีกว่ากลุ่มที่มีความรู้ต่ำกว่า สำหรับโรสเกษียณวัย ระดับการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ อาจเนื่องจากโรสเกษียณวัยมีการเปลี่ยนที่ทำงานบ่อยมาก จึงทำให้ยากแก่การติดตามให้ความรู้ และส่วนมากจะทำงานอาชีพขายบริการทางเพศมานานไม่เกิน 6 เดือนจึงมีโอกาสรับข่าวสารความรู้เรื่องโรคเอดส์จากเจ้าหน้าที่น้อย ระดับการศึกษาของโรสเกษียณวัยชายไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับทัศนคติ พฤติกรรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของสาวเรียง แสงชื่อ และคณะ (2531) ซึ่งศึกษาเชิงพรรณนาในโรสเกษียณวัย 525 คน โรสเกษียณวัย 131 คนและพนมศรี เสาร์สาร (2531) ศึกษาเชิงพรรณนาในโรสเกษียณวัยเขต กทม. 380 คนพบว่าระดับการศึกษาของโรสเกษียณวัย มีความสัมพันธ์กับอัตราการใช้ถุงยางอนามัย เนื่องจากการศึกษานี้ โรสเกษียณวัยส่วนมากจบการศึกษาระดับประถมศึกษาหรือต่ำกว่า สำหรับโรสเกษียณวัยส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์ทางปากและมักไม่ใช้ถุงยางอนามัย เนื่องจากเข้าใจคิดว่าสามารถป้องกันการติดเชื้อเอดส์ได้ และช่วงที่ทำการศึกษา ไม่ใช้ชุดการทอเกี่ยว ทำให้โรสเกษียณวัยได้ลดต่ำลง จึงอาจจะเลยพฤติกรรมการป้องกันตัว เพื่อเอาใจลูกค้าที่มาเที่ยว

ระยะเวลาทำงานของโรสเกษียณวัยมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวิทยา คุณานุภกรกุล และคณะ (2532) ที่พบว่าระยะเวลาที่ทำงานมีความสัมพันธ์กับความรู้ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับ ระดับทัศนคติและพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ประวัติการเจ็บป่วย เป็นกามโรค ของโรสเกษียณวัยและชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจโรสเกษียณวัย กทม. 150 คน ของสุกัญญา ณรงค์วิทย์ (2532) ที่พบว่าระยะเวลาที่ประกอบอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับประวัติการป่วยเป็นกามโรคของโรสเกษียณวัย สำหรับโรสเกษียณวัยระยะเวลาที่ทำงานไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ ระดับทัศนคติและพฤติกรรม เนื่องจากการศึกษานี้โรสเกษียณวัยส่วนมากจะประกอบอาชีพมาน้อยกว่า 6 เดือน จึงมีโอกาสรับข่าวสารจากเจ้าหน้าที่น้อย

6. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ กับ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อโรคเอดส์ของโรสเกษียณวัยและชาย

ความรู้ของโรสเกษียณวัยและชาย มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเทพนม เมืองแมน และคณะ (2531) ที่พบว่าความรู้ของกลุ่มโรสเกษียณวัยชาย มีความสัมพันธ์กับทัศนคติแต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม

ทัศนคติของโรสเกษียณวัย ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย แต่ใน

โรคเกาต์ชาย ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ($P < .001$) แสดงว่าโรคเกาต์ชายที่มีทัศนคติในทางบวกจะมีการใช้ถุงยางอนามัยมากขึ้น

7. เปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปทางด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อโรคเอดส์ของโรคเกาต์หญิงและชายระหว่างโรคเกาต์หญิงและชาย

จากการศึกษาพบว่า อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพสมรส ระยะเวลาประกอบอาชีพ ทัศนคติ พฤติกรรมการดื่มเหล้า เบียร์ ก่อนมีเพศสัมพันธ์ อัตราการใช้ถุงยางอนามัยระหว่างโรคเกาต์หญิงและชายมีความแตกต่างกัน แต่ความรู้ พฤติกรรมการป่วยเป็นกามโรค ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า โรคเกาต์หญิงชาย มีความรู้ และประวัติเคยเจ็บป่วยเป็นกามโรคใกล้เคียงกัน